

Sygn. akt II Ka 713/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Dariusz Półtorak (spr.) SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Łukasza Bańkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2023 r.

sprawy **J. F.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 21 czerwca 2023 r. sygn. akt II K 680/22

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uchyla zasądzone na podstawie art. 46 § 2 kk w zw. z art. 47 § 5 kk tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę od oskarżonego na rzecz J. S. oraz A. S. kwoty po 12 000 (dwanaście tysięcy) zł,

- na podstawie art. 47 § 3 kk zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej dwie nawiązki po 12 000 (dwanaście tysięcy) zł w związku z śmiercią pokrzywdzonych M. S. i D. B.,

- zawarte w wyroku rozstrzygnięcia uzupełnia o art. 4 § 1 kk,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych J. S., A. S., B. M. i M. G. po 840 zł tytułem zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej;

IV. zwalnia oskarżonego od opłaty za II instancję oraz wydatków postępowania odwoławczego, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 713/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 21 czerwca 2023 r. w sprawie II K 680/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Z apelacji prokuratora: Obraza prawa materialnego, tj. art. 46 § 2 kpk poprzez orzeczenie tytułem częściowego zadośćuczynienia od oskarżonego na rzecz J. S. i A. S. po 12 000 zł podczas gdy art. 46 § 2 kk w przypadku śmierci pokrzywdzonego pozwala na orzeczenie na rzecz osoby najbliższej jedynie nawiązki i jednocześnie zaniechanie orzeczenia obligatoryjnego w świetle art. 47 § 3 świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>Postpenitencjarnej i Pomocy Pokrzywdzonym w sytuacji, w której osoby wykonujące prawa zmarłych pokrzywdzonych oraz ich pełnomocnicy nie złożyli wniosków o orzeczenie zarówno zadośćuczynienia jak i nawiązki, a materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie jakichkolwiek ustaleń w zakresie rozmiaru krzywdy po stronie osób najbliższych i pogorszenia ich sytuacji życiowej wskutek śmierci pokrzywdzonych M. S. i D. B.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja prokuratora okazała się zasadna i zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Wskazać należy, że zgodnie z art. 46 § 2 kk jeżeli orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest znacznie utrudnione, sąd może orzec zamiast tego obowiązku nawiązkę w wysokości do 200 000 złotych na rzecz pokrzywdzonego, a w razie jego śmierci w wyniku popełnionego przez skazanego przestępstwa nawiązkę na rzecz osoby najbliższej, której sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu. W razie gdy ustalono więcej niż jedną taką osobę, nawiązki orzeka się na rzecz każdej z nich.</p> <p>Jak słusznie wskazał prokurator, w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie brak jest dowodów pozwalających na poczynienie jakichkolwiek ustaleń w zakresie sytuacji życiowej osób najbliższych zmarłych M. S. i D. B..</p>		

Nie można tracić również z pola widzenia, że zmarli byli osobami młodymi, nie będącymi żywicielami swoich rodzin, brak jest również jakichkolwiek informacji jakoby sprawowali wyłączną opiekę nad którymkolwiek członkami rodziny. Ponadto, zarówno oskarżyciele posiłkowi, jak i ich pełnomocnicy nie złożyli wniosków o orzeczenie nawiązki wobec nich, przyłączając się do stanowiska prokuratora o orzeczenie nawiązek na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Brak podstaw do orzeczenia zadośćuczynienia i nawiązek obliguje Sąd do orzeczenia nawiązek na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, zgodnie z uregulowaniem wnikającym z art. 47 § 3 kk. Wobec treści tego przepisu, z którego wynika, że nawiązka jest orzekana na rzecz każdej osoby uprawnionej, a w przypadku jej braku na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, konieczna stała się zmiana w tym zakresie i orzeczenie nawiązki w kwotach po 12.000 złotych w związku zarówno ze śmiercią M. S. jak i D. B.. Jak słusznie zauważa również prokurator, osoby najbliższe dla zmarłych pokrzywdzonych mogą dochodzić zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na drodze postępowania cywilnego w oparciu o regulację art. 446 § 4 kc, a utrzymanie w mocy wyroku w zaskarżonym zakresie spowoduje, że oskarżony uniknie zapłaty nawiązki na rzecz ww. funduszu, a orzeczona nawiązka na rzecz J. S. i A. S. będzie podstawą do obniżenia roszczeń dochodzonych w postępowaniu cywilnym.

Wniosek		
zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie orzeczenia o częściowym zadośćuczynieniu na rzecz J. S. oraz A. S. i orzeczenie nawiązek na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwotach po 12 000 w związku ze śmiercią pokrzywdzonych M. S. i D. B..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zasadność zarzutu prokuratora warunkowała zasadność wniosku apelacyjnego.		
Lp.	Zarzut	
	<p>Z apelacji obrońcy:</p> <p>1. obraży przepisów postępowania, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, a przede wszystkim art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., 424 § 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu z zeznań świadka M. G. i przyjęcie tylko na podstawie jego zeznań, że samochód, którym kierował oskarżony tuż przed wypadkiem z 27 na 28 maja 2022 i przekraczał dozwoloną administracyjnie prędkość i że do wypadku doszło w skutek utraty panowania nad pojazdem przez oskarżonego w wyniku znacznego przekroczenia prędkości, co nie wynika bezpośrednio z treści opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych bowiem biegły, prędkości tej nie ustalił, a nadto niezasadne</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego w szczególności celem wykazania faktu, z jaką prędkością poruszał się pojazd kierowany przez oskarżonego tuż przed uderzeniem w postument metalowego krzyża, posadowionego w pasie drogowym oraz udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy gdyby pojazd kierowany przez oskarżonego poruszał się z prędkością administracyjnie dozwoloną, doszło by do przedmiotowego wypadku, ze względu na panujące w chwili zdarzenia warunki atmosferyczne czy też wypadku tego można było uniknąć?; niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki ruchu drogowego celem wykazania faktu czy skrzyżowanie do którego zbliżał się pojazd kierowany przez oskarżonego, było prawidłowo oznakowane; czy zakręt w lewo na Skrzyżowaniu na którym doszło do wypadnięcia w/w pojazdu z drogi winien być oznakowany znakiem pionowym „niebezpieczny zakręt” czy też nie oraz czy posadowienie metalowego krzyża z betonowym postumentem, było dozwolone ze względu na przebieg pasa drogowego i czy jego posadowienie stwarzało zagrożenie dla uczestników ruchu drogowego?

2. rażącej niewspółmierność orzeczonej kary polegającej na wymierzeniu oskarżonemu łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat, podczas gdy przy prawidłowej ocenie właściwości i warunków osobistych oskarżonego, sposobu jego życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zachowania się pokrzywdzonych przed zdarzeniem, kara łączna

	pozbawienia wolności winna zostać orzeczona w niższym wymiarze
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała, żeby postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wadliwie, na co wskazywał obrońca oskarżonego. Wprost przeciwnie, Sąd I instancji, Sąd Rejonowy w Łukowie zgodnie z przepisami postępowania karnego przeprowadził dowody istotne dla ustalenia okoliczności decydujących o winie oskarżonego J. F., a następnie ocenił je w sposób logiczny, wieloaspektowy, a przede wszystkim zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, wyciągając z nich właściwe wnioski. Rozważania Sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku uznać należało za wnikliwe, a ustalone w toku postępowania okoliczności i elementy stanu faktycznego, za mające swoje źródło w analitycznej i zgodnej z wymogami art. 7 kpk ocenie dowodów.</p> <p>Argumentacja Sądu Rejonowego przedstawiona w pisemnych motywach wyroku była przekonująca i pozbawiona sprzeczności. Sąd Odwoławczy nie stwierdził obrazy art. 7 kpk w procesie wydawania przez Sąd Rejonowy zaskarżonego wyroku, który przy ocenie dowodów wystrzegął się generalizacji i wszelkich uproszczeń, konkretyzując swoje rozważania i odnosząc je do okoliczności rozpoznawanej sprawy. Ocena zeznań świadka M. G.</p>	

zaprezentowana na łamach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego, który w całości ją aprobuje. Sam fakt, że oceniono te dowody w aspekcie ich wiarygodności nie w taki sposób jak życzyłby sobie tego obrońca oskarżonego nie jest tożsamy ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Wskazać należy, że ustawa procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodów według kryterium, czy jest on korzystny, czy też obciążający dla oskarżonego. O wartości dowodu nie stanowi ocena z punktu widzenia interesów stron, lecz treść dowodu - tak w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden bowiem dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (wyrok SA w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992).

Sąd Rejonowy odniósł się do depozycji M. G. w sposób szczegółowy, dogłębnie je analizując. Dokładna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy słusznie uznał w całości za wiarygodne zeznania świadka M. G., z których wynika, że oskarżony przyznał się do picia alkoholu przed spotkaniem z nim, oskarżony J. F. jechał szybko, przekraczał dopuszczalną prędkość, na co uwagę zwracał mu świadek, Mówił mu też żeby jechał wolniej, że opada mgła, zbliżają się do zakrętu, na co oskarżony nie reagował. Ponadto zeznania świadka M. G. znajdują odzwierciedlenie w pozostałym, uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, a w szczególności opinią biegłego. 46 Tak dokonana

ocena jest przekonująca i zgodna z zasadami określony w art. 7 kpk, zaś apelujący obrońca nie zdołał wykazać, aby była ona sprzeczna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego, bądź też była dowolna.

Wbrew zarzutowi naruszenia art. 410 kpk, Sąd Rejonowy oparł ustalenia faktyczne niniejszej sprawy o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, w szczególności o wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadków wskazanych w uzasadnieniu wyroku oraz dowody z dokumentów dokonując ich analizy zgodnie ze wskazaniami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Naruszenie art. 410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Natomiast nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 kpk dokonanie takiej, czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie. Ponadto, aby zasadnie, a tym samym skutecznie podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest na odmiennej oceny materiału dowodowego skupiającej się wyłącznie na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do

sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni zarzut oparty na tychże przepisach bezzasadnym (wyrok SA w Warszawie z 18.10.2018 r., II AKa 402/17, LEX nr 2581120). Fakt niezadowolenia skarżącego z obiektywnych wywodów Sądu I instancji nie może być podstawą do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Wobec niezasadności zarzutów co do obrazy art. 7 kpk oraz art. 410 kpk, zarzut odnoszący się do treści pisemnych motywów zaskarżonego, które a propos umożliwiło prawidłową kontrolę instancyjną, nie mógł uzyskać akceptacji Sądu II instancji.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 kpk należy podnieść, że stawianie łącznie takiego zarzutu z zarzutem naruszenia art. 7 kpk jest nieprawidłowe, gdyż zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Jeżeli bowiem skarżący kwestionuje ocenę dowodów, co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji dotyczy nie art. 5 kpk, lecz art. 7 kpk, natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych wynikających z oceny dowodów – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć - wówczas należy postawić zarzut naruszenia art. 5 kpk. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie powziął takich wątpliwości. W świetle okoliczności wyłaniających się z akt sprawy Sąd Okręgowy również nie dostrzega,

żeby takie wątpliwości występowały. W związku z czym należało w pełni zaaprobować stanowisko Sądu Rejonowego, a zarzut skarżącego uznać za bezpodstawny.

Niezasadny okazał się również zarzut obrońcy oskarżonego dotyczący oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Wskazać należy, że jeśli dowód z opinii biegłych jest przekonujący i zrozumiały dla sądu (organu procesowego), który to stanowisko odpowiednio uzasadnił, to fakt, iż dowód ten nie jest przekonujący dla strony, nie może stwarzać podstawy do ponownego powoływania biegłych lub zasięgnięcia opinii nowych biegłych (por. wyrok SA w Poznaniu z 22.05.2023 r., II AKa 187/22, LEX nr 3610865). Wbrew twierdzeniom obrońcy, opinia biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych P. K. słusznie została uznana przez Sąd Rejonowy za w pełni miarodajną i rzetelną, biegły wskazał metodologię badań, precyzyjnie omówił i uzasadnił swoje wnioski, ponadto opinia w pełni odpowiada wymogom z art. 200 §1 kpk. Z opinii biegłego jednoznacznie wynika, że bezpośrednią przyczyną wypadku było niedostosowanie przez kierującego prędkości do ukształtowania terenu-skrzyżowania. Oskarżony utracił panowanie nad pojazdem, uderzył w betonową podstawę krzyża praktycznie wyrywając ją, po przemieszczeniu się na teren sąsiadującej ze skrzyżowaniem posesji samochód dachował, a następnie uderzył w pień drzewa przerobiony na kwietnik. Podczas skrętu w lewo powstała znaczna

siłą odśrodkowa, która przemieściła samochód w kierunku krzyża i na teren posesji, skomplikowany charakter wypadku nie pozwolił na dokładne określenie prędkości pojazdu tuż przed wypadkiem, ani w chwili jego zaistnienia. O tym, że prędkość z jaką jechał oskarżony była znaczna świadczą, zdaniem biegłego, uszkodzenia pojazdu oraz uszkodzenia posesji. Biegły wskazał, że prędkością bezpieczną do pokonania skrzyżowania, które było dobrze oznakowane, przebieg drogi był jednoznacznie wytyczony, była prędkość rzędu 30 km/h. Ponadto z opinii biegłego wynika, że jeśli w momencie wypadku było zamglenie, czy też częściowo mokra jezdnia, to tym bardziej kierujący zobowiązany był do dostosowania prędkości do panujących warunków drogowych. Z opinii wyraźnie wynika, że obszar skrzyżowania, drogi przed nim był wyraźnie i prawidłowo oznakowany. Wnioskowana przez obronę opinia innego biegłego miałaby charakter czysto teoretyczny, odzwierciedlająca np. przebieg wypadku przy barku fundamentu, na którym usytuowany był krzyż, czy też przy wyeliminowaniu przerobionego na kwietnik pnia drzewa. Oskarżony wielokrotnie poruszał się tą drogą i doskonale znał jej przebieg, jak i wiedział co znajduje się na posesji, na którą wypadł kierowany przez niego pojazd. Dlatego, żadnym czynnikiem ekskulpującym nie byłoby ewentualne zachowanie przez niego dopuszczalnej administracyjnie prędkości, skoro istotnym jest poruszanie się z prędkością „bezpieczną”, a więc dostosowaną do panujących czynników drogowych, czego oskarżony nie dochował swoim zachowaniem. W tej kwestii samego oznaczenia drogi, na której doszło

do wypadku to również nie ma podstaw, aby w tym zakresie korzystać z wiedzy specjalnej kolejnego biegłego. W opinii P. K. znajdują się zdjęcia, na których widać oznakowanie informujące o zbliżaniu się do skrzyżowania (nie jak twierdzi autor apelacji zakreśtu), co powoduje, że każdy kierowca, a tym bardziej oskarżony, znający doskonale przebieg trasy musi dostosować prędkość kierowanego auta do wykonywanego przez siebie manewru skrętu.

Również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary podniesiony przez obrońcę oskarżonego uznać należy za niezasadny. Wskazać należy, że skarżący zarzucił rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w łącznym wymiarze 7 lat, jednakże tak ukształtowane rozstrzygnięcie spotkało się z pełną aprobatą Sądu Odwoławczego. Zauważyć należy, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celów kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą

wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2022 r., II AKa 306/22).

W niniejszym postępowaniu Sąd Rejonowy zastosował się do dyrektyw wymiaru kary z art. 53 kk, orzekając karę adekwatnie do okoliczności sprawy. Sąd I instancji właściwie zastosował wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające, a w szczególności poziom nietrzeźwości oskarżonego, który znaczenie przekraczał normę określoną w art. 115 § 16 kk. Zachowanie oskarżonego wskazuje zatem, że nie tylko zlekceważył podstawową zasadę ruchu drogowego, ale nie dbał również o bezpieczeństwo innych osób. Nie należy także tracić z pola widzenia, że oskarżony był kierowcą niepoprawnym, który już wcześniej naruszał przepisy regulujące ruch drogowy. Z informacji o wpisach ewidencji kierujących wynika, że oskarżony mimo młodego wieku wielokrotnie naruszał przepisy prawa o ruchu drogowym i wielokrotnie był karany za wykroczenia drogowe, w tym za przekroczenie i to znaczne, dopuszczalnej prędkości. Ponadto, nie sposób się zgodzić z obrońcą oskarżonego, że wszyscy podróżujący z oskarżonym mieli świadomość, że oskarżony wcześniej pił alkohol, a mimo tego zdecydowali się na jazdę z nim samochodem. Z zeznań pokrzywdzonego M. G. wynika, że spożywali alkohol we czwórkę, z czego oskarżony pił najmniej, a w momencie kiedy dosiadła się do nich M. nie rozmawiali o tym, że wcześniej spożywali alkohol. Wobec

powyższego stwierdzić należy, że pokrzywdzona M. S. nie miała świadomości, że oskarżony znajduje się pod wpływem alkoholu. Okolicznością obciążającą były niewątpliwie tragiczne skutki zachowania oskarżonego, na skutek którego śmierć poniosło dwoje młodych ludzi, a dwoje doznało ciężkich obrażeń ciała. Należy pamiętać bowiem, że art. 177 § 2 kk przewiduje różne następstwa popełnienia występku wypadku drogowego. Dlatego spowodowanie tak tragicznych skutków jak w przedmiotowej sprawie, musi być uznane za istotną okoliczność obciążającą, wymagającą stosownej i surowej sankcji. Skutkowało to wymierzeniem kary w wymiarze 6 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Natomiast kara w łącznym wymiarze 7 lat, która nie może być uznana za rażąco niewspółmierną.

W ocenie Sądu Okręgowego zaproponowana na łamach wywiedzionego środka zaskarżenia kara łączna nie jest adekwatna do rangi popełnionego przez oskarżonego czynu oraz nie spełni swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do niego.

Wniosek

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,

ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego J. F. kary łącznej w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 10 maja 2023 r. w sprawie II K 275/22 w części niewymienionej w podsekcji 5.2.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
w zakresie tych rozstrzygnięć zaskarżony wyrok - jako słuszny i odpowiadający prawu - należało utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none">- uchylił zasądzone na podstawie art. 46 § 2 kk w zw. z art. 47 § 5 kk tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę od oskarżonego na rzecz J. S. oraz A. S. kwoty po 12 000 (dwanaście tysięcy) zł,- na podstawie art. 47 § 3 kk zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej dwie nawiązki po 12 000 (dwanaście tysięcy) zł w związku z śmiercią pokrzywdzonych M. S. i D. B.,- zawarte w wyroku rozstrzygnięcia uzupełnił o art. 4 § 1 kk,	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok ze względu na to, że zgodnie z art. 46 § 2 kk jeżeli orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest znacznie utrudnione, sąd może orzec zamiast tego obowiązku nawiązkę w wysokości do 200 000 złotych na rzecz pokrzywdzonego, a w razie jego śmierci w wyniku popełnionego przez skazanego przestępstwa nawiązkę na rzecz osoby najbliższej, której sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu. W razie gdy ustalono więcej niż jedną taką osobę, nawiązki orzeka się na rzecz każdej z nich. Natomiast w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie brak jest dowodów pozwalających na poczynienie jakichkolwiek ustaleń w zakresie sytuacji życiowej osób najbliższych zmarłych M. S. i D. B.. Ponadto, dla prawidłowego stosowania art. 4 §1 kk podstawowe znaczenie ma ustalenie, która z kolidujących ustaw jest względniejsza dla sprawcy. W rozumieniu art. 4§1 kk ustawą "względniejszą dla sprawcy" jest ta ustawa, która zastosowana w konkretnej sprawie przewiduje dla sprawcy najłagodniejsze konsekwencje. Wybór ten musi być oparty na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających z zastosowania konkurujących ze sobą ustaw. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zastosował normę wynikającą z art. 4 § 1 kk, albowiem ustawa obowiązująca w czasie popełnienia czynu jest względniejsza dla oskarżonego, co w szczególności</p>	

dotyczy aktualnego na czas orzekania przez Sąd Okręgowy art. 178 § 1a kk.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	

4.1.	----- # art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Na podstawie art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych J. S., A. S., B. M. i M. G. kwoty po 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez nich kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tych kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).
IV.	Przepisy art. 634 kpk i art. 624 § 1 kpk oraz względy słuszności przemawiały za zwolnieniem oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przy jednoczesnym przejęciu wydatków tego postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana